

Stora kaminen invigs

Den 5 november 2016 invigdes den stora kaminen som vi fick av Christine och Gunder. Tyvärr blev det problem med nätsidan så först tre månader senare kan jag sätta in bilder från invigningen. Men bättre sent än aldrig.

Först en del foton av publiken (tagna av Wixo):

Hela skolan var öppen och nedan en bild från mötesrummet.

Och så skall kaminen tändas av Christine och Gunder.

Topplocket är inte riktigt på plats men det brinner bra ändå med över 9 meters pipa.

Och så är det dags för kaffe (tack vare Inga) ...

Ännu en gång hjärtligt tack till huvudpersonerna !

P.S. Jag hittade följande dag ett vedträ på dörrhandtaget med ett presentband runtomkring. Senare berättade Åke Svenskberg att han hade satt dit det. Vi tackar och tar emot.

Torp Kaffe 2016

Traditionsenligt hölls höstkaffe i Hurtigs torp den 10 oktober 2016. Bilderna är tagna utan blytt så skärpan är inte den bästa.

Kaffebordet var som vanligt väl dukat.

Stearinljus var alltså enda belysningen.

**OBS ! Teater kl. 18 söndagen
den 27.1**

I motsats till andra söndagar börjar föreställningen nästa
söndag (27.1) kl. 18.

Fullt hus

Både premiären och lördagen var det fullt hus och söndagen lär vara utsåld. Premiären gick bra – åtminstone märkte publiken inga problem även om Isa ibland rynkade på näsan. Skådespelarna är redan så rutinerade att spelet går vidare fastän det kanske inte alltid går precis som det var tänkt. Och ridåhalaren improviserar ibland litet.

Ridåhalaren var en fin idé. Samtidigt som man byter till nästa scen så får man in litet bakgrund till 60-talet. Alla i publiken har faktiskt inte varit med på den tiden. Robert gör också ridåhalaren till en så intressant person att publiken alldeles glömmer bort att det är scenbyte.

Början av 60-talet var ännu den "gamla" tiden med Elvis och Brylcreme och tuperat hår. Och förstås Bonanza (TV-serie som var väldigt populär). Barnen klarar av pjäsen riktigt fint och gör sina roller med schwung.

Herrarna på matlagningskursen verkar litet ohindersbyaktiga (hindersbyggarna var inte så livliga) men vad gör det. Scenen visar hur tiderna förändrades – åtminstone delvis – och är

väldigt rolig.

Damklubben på Bore-kryssning till Stockholm är också ett tecken på den nya tiden. Speciellt damernas hattar är ju fina. Damerna råkar ut för en hel del äventyr men klarar sej galant med allmänt bondförnuft och med bägge fötterna på jorden. Speciellt fin var repliken till Mi(ni)ster Kappvändare, artist: "Ja ska jelp de ti knepp knappana" ... Precis hindersbytanternas vardagliga och hjälpsamma attityd till världen – helt utan later.

Tyvärr ger kameran inte riktigt skarpa bilder på grund av ljuset och blixtljus går inte riktigt att använda heller. Så det gäller att köpa biljett och komma till teatern. Det finns ännu biljetter men inte så många mer. Flera föreställningar är utsålda.

Och kom ihåg att biljettpengarna betalar en riktigt viktig sak: **Nytt tak på huset !**

Hindersby-mattorna

Lägg märke till trasmattorna i bakgrunden på scenen. Att väva mattor var en stor grej och min mamma var mycket intresserad av vävandet. De riktigt gamla mattorna har Hindersby-randningen som är breda gråa fält (de flesta kläder var grå vadmal) med smala ränder av rött och andra starka färger. Mattorna högst uppe är av den riktigt gamla typen (troligen från 30-talet) och ganska smala.

En smart idé som scenbakgrund !

Ridåhalaren läser Östra Nyland från 60-talet

Kul grej med ridåhalaren (Robert Jordas) som läser Östra Nyland från 60-talet

---

Belysning vid rinken

Nu finns det belysning vid rinken ifall nån är intresserad. Men det skulle väl behövas is också ...

Generalrepetitionen gick fint

Torsdagens genrep gick alldeles utmärkt. Hindersby teaters skådespelare börjar få rutin – trots att en hel del var nya. Däremot hade jag lite problem med videokameran – jag har inte använt den mycket efter förra teatern.

60-talet var ju “mitt” årtionde – alltså det årtionde då man var ungdom – och visst kändes det bekant. Men var faktiskt flickorna så tuperade ? Ja, det var de nog i början på årtiondet. Först i slutet blev det på modet med långt hår utan smink. Och hippiestilen.

För mej gick 60-talet delvis på annan ort. Under veckan bodde vi på Elevhemmet i Lovisa och kom hem först på lördag. Och då hade farsan “sparat” arbete så det gällde att snabbt byta till arbetskläder och köra hö åt kossorna. Då jag var i Hindersby så var det mest bara arbete. Och på kvällarna satt vi i Västergårds lillbyggnad och byggde elektronikapparater så det var ingen tid att hänga vid Skippos kiosk.

Jag minns att föräldrarna var litet fundersamma över att jag halva nätterna satt i elektronikverkstaden men de tyckte att det trots allt var bättre än att smygsupa bakom Skippos.

Under 60-talet mekaniserades jordbruket ordentligt. Vår första Ferguson kom 1960 – en MF65 som ännu är i bruk. Före det hade vi en Fordson Major som startades på bensin och sedan gick på

petroleum. Den var ganska gammalmodig så MF-65:an var den första moderna traktorn. Den fick slita hårt som enda traktor och med tre chaufförer. På den tiden var vi fyra karlar på gården. Min farfar var ingen maskinkarl men skötte en hel del andra sysslor.

Och så tackdikades det. Det var en stor satsning och vi hade en mängd täckdikare som bodde hos oss under tiden för då skulle tegelrören radas ned för hand. Efter studentexamen så fick jag kvickt byta kläder och ge mej ut på åkern för att köra ut rör och sand åt täckdikarna för det gavs ingen pardon då täckdikandet var igång.

En sak som hade stor betydelse för mej var Radio Nord som sände från en fiskeskuta på Ålands hav 1961-62. Den hördes bara på kvällarna på mellanvåg men det speciella var musiken. Sådan musik fick man inte höra i "vanlig" radio – nämligen popmusik. Visst kunde vi höra på Radio Luxemburg på kortvåg men först med Radio Nord kom popmusiken på allvar.

Och hösten 1962 kom sedan Beatles med Love Me Do och resten är – som det heter – historia. Jag var fast genast då jag hörde den och därefter blev Liverpool sound min favoritmusik. Det var egentligen en kort period för efter 1965 var det nya slut och popmusiken kommersialiserades och urvattnades. Men det var just då jag var i den mest mottagliga åldern och det blev "min" musik för resten av livet. Fortfarande lyssnar jag på 60-talslåtar i traktorn och i skogshjälmen även om de nu är digitaliserade och hela samlingen på 400 CD-skivor från 60-talet är överförda till mp3:or på ett minneskort.

Början på 60-talet var för mej plugg, jordbruk och popmusik. I gymnasiet läste jag läxor som en däre och hann inte med mycket annat (utom popmusik som jag hörde på tillika). Skolan i Lovisa var fin och lärarna bland de bästa i landet. Jag var en verklig plugghäst och trivdes med det.

Efter Dragsvik blev det mycket värre med pluggandet i Otnäs

(Tekniska högskolan). Då fick man en känsla av att gymnasiet varit rena lekskolan. På den tiden måste man klara av "lilla diplomtet" senast på andra årskursens höst – annars var det bara att packa och ta farväl. Det var inte att "ligga vid universitetet" utom då man slocknade av ren utmattning efter att ha pluggat sej vindögd.

Med darr på ribban kom jag i alla fall vidare och började i slutet på 60-talet med yrkeskurserna – de två första åren var nästan enbart högskolans tuffaste fysik och matematik. Jag har kvar anteckningarna från mattan som var fem dagar i veckan direkt på morgonen. Allting antecknades för hand och ibland blir stilen mindre och mindre och går snett uppåt tills jag somnade mitt i allting.

Sedan blev det elektronikers tur – äntligen. Men småningom började det gå upp för mej att jag alls inte ville bli en elektronikingenjör i industrin. Det var rena skräckupplevelsen att åka på excursion till Strömbergs fabrik i Sockenbacka där ingenjörerna satt instängda i små rum på bägge sidor om en lång korridor och sysslade med urgammal teknik.

Så då professor Ojala tog tag i mej i högskolans korridor och drog med mej i Digitalgruppen så hade jag inget emot det. Och därmed hamnade jag in i datatekniken och senare teoretisk datateknik som var den mest abstrakta matematik och logik man kunde tänka sej. Och man fick syssla med det allra nyaste nya.

Men då var det slut på 60-talet.

Ja, så fick teatern mej att minnas mitt 60-tal som inte direkt var detsamma som byns. Utom ifråga om jordbruket. I Hindersby gick mitt 60-tal mest ut på att syssla med jordbruk och åka upp till Västergårds och bygga allt möjligt elektroniskt (och syssla med foto) tillsammans med Ingmar.

Det jag bäst minns från Hindersby på 60-talet är kossorna som fanns överallt. Jag gillade dem men hade väldigt svårt då de blev sjuka. Till och med lukten av kossor och dynga var hemvan

och jag tyckte staden luktade illa då jag kom hemifrån. Hem kom jag ofta med Bonanzabussen som tyvärr kom samtidigt med Bonanza på TV vilket retade brorsan då han eller farsan måste hämta mej från bussen.

Inte hann jag bli pensionär innan jag flyttade tillbaka till Hindersby. Lediga dagar hade jag ingen ro att bli kvar i Helsingfors utan åkte vanligen hem och redan 1975 började vi bygga ny tork på ladugårdsvinden efter att ha sålt kossorna. Så djurbonde blev jag aldrig utan växt- och skogsbonde. Och på 80-talet flyttade vi slutgiltigt tillbaka. Men det är en annan historia ...

Edit 100 år

För hundra år sedan föddes Edit i familjen Järfs stuga i Labby. Det var inget rikt hem men de var alla duktiga och arbetsamma och behövde aldrig svälta. Förutom sju barn tog de också hand om fosterdottern Alice. Men jag lärde känna Edit först långt senare för 60 år sedan då hon som Ingmars mamma fick utfodra mej medan jag väntade på att han skulle komma hem från skolan.

Hon pratade gärna med en liten femåring och under alla dessa år har vi hunnit diskutera livet ur många synvinklar – och hon har minsann åsikter om det mesta. Något sjåpande tolererades inte och hon

gick

alltid rakt på sak i alla frågor. Men alltid med humor och vänlighet.

Redan som ung flicka fick hon börja arbeta som piga – bland annat hos

oss – men det var långt före min tid. Till all tur gifte hon sej med

Cyrus från Nylands och blev värdinna på granngården här i Hindersby. Det var hårda år under kriget då hon ensam måste bestyra om

att den nya ladugården skulle byggas. Det fanns knappt med material

och med arbetskraft. Hon talar ännu med tacksamhet om dem som hjälpte

henne då.

Det var inte lätt på 50-talet då byket skulle skötas för hand vid

en källa i skogsbrynet. Vi pojkar tyckte det var roligt för vi stekte

potatis i glöden efter bykgrytan. Och så minns jag hennes långfil som

var alldeles fantastisk. Den förvarades i ett kärl ute i vedlidret för

några kylskåp fanns det inte.

På 50-talet byggdes det nya huset och lillstugan med ett litet kök och

kammare ovanför blev hennes bak- och vävstuga – och är det ännu. Hon

var min mammas bästa vän i Hindersby och de satt och vävde tillsammans

i nedre våningen i lillstugan medan vi pojkar byggde elektronik i övre

våningen. Då vävandet blev för tungt så började Edit sy lapptäcken. Hon måste alltid ha nånting att syssla med.

Nu lär hon upp småflickorna (60-åringar ...) att baka surbröd på det gamla sättet. Men vi har fått smaka också nya sorters bröd med både det ena och det andra. Och så är hon en ousinlig källa till linberedning och alla möjliga gamla arbetsmetoder.

Fötterna är besvärliga men huvudet är det inget fel på. Man får passa sej för hon är full av skoj och den som försöker sätta sej på höga hästar får fort hett om öronen. Någon respekt för höga herrar har hon inte och de får finna sej i skämt som alla andra. Bäst kommer hon överens med sådana som kan skoja tillbaka.

Det är inte så underligt att hon ibland har fullt med folk i alla åldrar som kommer och hälsar på i huset vid vägens slut. Med sin rättframhet, humor och värme har hon skaffat sej en mängd vänner och respekt. Hundra år av strävsamhet är värd att aktas. Men hon tycker själv att hon bara gjort vad alla borde göra. Inget att tala om. Man måste ibland vara sträng med henne så hon inte ännu som hundraåring fortsätter att passa upp oss ungdomar.

OBS ! I stället för blommor finns det listor hos Beatrice och Inga att betala in till förmån för ungdomsföreningens lokal Hemborg.

Nytt besöksrekord

Sista januari gick antalet besökare plötsligt upp över hundra för första gången och 1 februari hade vi hela 115 besök vilket är nytt rekord. Det är ju trevligt förstås